

1

Dessel byl na pokraji sil a jen stěží vnímal své okolí. Z nekonečného bušení hydraulického kladiva už bolel téměř necítil ruce. Jak se postupně provrtával skalou, od stěn jeskyně odskakovaly úlomky kamene, odrážely se mu od ochranných brýlí a bodaly ho do nechráněných tváří a rukou. Kolem se vznášela zvržená mračna oslepujícího prachu a celý prostor naplňoval ohlušující jakot kladiva, které se vytrvale, centimetr po centimetru zarývalo do masivní žíly cortosisové rudy, vetkané do skály před ním.

Cortosis byla díky své pevnosti a odolnosti vůči vysokým teplotám vysoce ceněna při výrobě pancířů a ochranných štítů ke komerčním i vojenským účelům, zvláště v době galaktické války. Slitiny obsahující cortosis dokázaly odrazit blasterové střely a údajně dokonce i odolat ostří světelného meče. Bohužel však díky tomu, že byla cortosis tak vzácná, bylo také neobyčejně obtížné ji těžít. Plazmové hořáky se k tomuto účelu prakticky vůbec nehodily; trvalo by celé dny, než by vyhořel jen nepatrný kousek skály obsahující cortosis. Jediný účinný způsob, jakým se dala ruda získat, byl s pomocí hrubé síly hydraulických kladiv, která neúnavně bušila do rudné žíly a po tenkých vrstvách tento cenný nerost odštěpovala.

Cortosis byla jedním z nejtvrdějších nerostů v galaxii vůbec. Síla nárazů velmi rychle otupovala hlavici kladiva, až bylo téměř nepoužitelné. Prach ucpal hydraulické písty a ty se zablokovaly. Dolování cortosis bylo náročné na výbavu... a ještě náročnější pro horníky.

Des pracoval nepřetržitě už skoro šest standardních hodin. Kladivo vážilo přes třicet kilogramů a námaha, kterou musel vynaložit, aby přístroj udržel zvednutý ve vodorovné poloze, si vyžádala své. Ruce se mu třáslы vypětím všech sil a sotva popadal dech, když mu do plic proudil vzduch prosycený jemným prachem, který rozvířovala hlavice kladiva. Dokonce i zuby ho bolely: silné vibrace způsobovaly, že měl pocit, jako by se mu vyviklávaly z dásní.

Situace však byla taková, že horníci na Apatrosu byli placeni podle toho, kolik rudy cortosis vytěžili. Kdyby to teď vzdal, na jeho místo by ihned nastoupil jiný horník, který by dostal podíl na zisku. A Des se nechtěl dělit.

Ječení motoru kladiva nabralo na síle a pozvolna přešlo v ječivou sirénu, kterou Des dobře znal. Při dvaceti tisících otáčkách za minutu začal motor nasávat prach jako žíznivá bantha vodu po dlouhém pochodu pouští. Jediný způsob, jak se s tímto problémem vypořádat, bylo pravidelné čištění a servis – Těžební společnost Vnějšího okraje (TSVO) však raději dávala přednost koupi levných zařízení a jejich následné výměně než investici do údržby. Des věděl přesně, co se stane – a za chvíli se to taky stalo. Motor to nevydržel a explodoval.

V hydraulice zaskřípalo a ze zadní části kladiva se vyvalil černý dým. Za hlasitého proklínání TSVO a její po-

litiky Des uvolnil ztuhlý prst z kohoutku a hodil opotřebované nářadí na zem.

„Uhni stranou, chlapče,“ ozval se hlas.

Gerd, jeden z dalších horníků, k němu přistoupil a snažil se ho odstrčit, aby mohl sám se svým kladivem pokračovat v práci na rudné žíle. Gerd pracoval v dolech už téměř dvacet standardních let a jeho tělo se za ta léta proměnilo v horu pevných svalů. Des na tom ale nebyl o nic hůř – sám byl v dolech zaměstnán deset let, od doby svého dospívání, a byl zrovna tak silný jako ten starší muž – a ještě o něco větší. Neuhnul.

„Ještě jsem tady neskončil,“ řekl rázně. „Rozbilo se kladivo, to je všechno. Podej mi svoje a chvíli na tom ještě budu dělat.“

„Znáš pravidla, chlapče. Když přestaneš pracovat, někdo jiný má právo nastoupit na tvoje místo.“

Formálně to tak bylo, v tom měl Gerd pravdu. Ale nikdo se nikdy nesnažil jinému horníkovi sebrat místo, když mu jasně řekl, že jde jen o běžnou poruchu. Ne, pokud neměl v úmyslu se prát.

Des se kolem sebe rychle rozhlédl. V dohledu nebyl nikdo jiný, jen oni dva, vzdáleni od sebe asi půl metru. To ho nepřekvapilo; Des si obvykle vybíral odlehlé jeskyně, které ležely daleko od hlavní sítě tunelů. To, že se tu objevil Gerd, nemohla být jen obyčejná náhoda.

Des znal Gerda tak dlouho, kam až sahaly jeho vzpomínky. Tento muž ve středních letech byl kamarád jeho otce, Hursta. Kdysi, když bylo Desovi třináct a začal pracovat v dolech, musel snášet každodenní šikanování

starších horníků. Nejhorší z nich byl jeho otec, ale Gerd byl zase jedním z největších pokušitelů a neustále měl v zásobě mnohem víc drsných žertů, urážek a facek, než bylo zdrávo.

Jeich pošťuchování skončilo krátce poté, co Desův otec zemřel na těžký infarkt. Důvodem ale nebyl soucit s čerstvě osiřelým mladým mužem. Ještě před Hurstovou smrtí totiž tenhle vysoký, hubený chlapec, ze kterého si všichni tak rádi utahovali, vypěl a proměnil se v horu svalů s obrovskými rukama a prudkou povahou. Práce v dolech byla pořádná dřina; podobala se tvrdé práci ve vězeňských koloniích mimo Republiku. Ten, kdo pracoval v dolech na Apatrosu, zákonitě zmohutněl – a Des byl náhodou ze všech nejmohutnější. Půl tuctu monoklů, nespočetné krvavých nosů a jedna přeražená čelist byla měsíční bilance, která stačila k tomu, aby Hurstovi staří přátelé usoudili, že pro ně bude lepší, když nechají Dese na pokoji.

I přes to se však zdálo, jako by ho vinili z Hurstovy smrti, a tak to každých pár měsíců někdo z nich znovu zkusil. Gerd byl vždycky dost chytrý na to, aby si ho držel od těla – až dosud.

„Vidím, že tu s sebou nemáš svoje kamarády, starouši,“ podotkl Des. „Takže se teď klid' z mýho rajonu a nikomu se nic nestane.“

Gerd si odplivl na zem k Desovým nohám. „Ty ani nevíš, co je dneska za den, že ne, chlapče? Měl by ses kriffsky stydět!“

Stáli blízko u sebe a Des cítil v Gerdově dechu kyselý pach corellianské whiskey. Očividně byl opilý. Opilý dost

na to, aby se chtěl prát, ale stále ještě dostatečně strážlivý, aby si zachoval důstojnost.

„Dneska je to přesně pět let,“ řekl Gerd a potrásl smutně hlavou, „co zemřel tvůj otec. A ty si na to ani nevzpomeneš!“

Des už na svého otce myslel jen málokdy. Netruchlil pro něj. Jeho nejranější vzpomínkou na otce byly výprasky. A už si ani nepamatoval, proč je dostával. Hurst důvod nepotřeboval.

„Nemůžu říct, že by mi Hurst chyběl stejně jako tobě, Gerde.“

„Hurst?“ zasykl Gerd. „Sám tě vychoval potom, co ti umřela máma, a ty nemáš ani trochu úcty, abys o něm mluvil jako o tátovi? Ty nevděčnej prašivej kathe!“

Des nenávistně pohlédl na Gerda, ale ten měl příliš vypito a byl až příliš odhodlaný dát najevo své rozhořčení, než aby se nechal zastrašit.

„Od takovýho nevyčválace, jako jsi ty, se to dalo čekat,“ pokračoval Gerd. „Hurst vždycky říkal, že nestojíš za nic. Věděl, že s tebou něco není v pořádku... Bane.“

Des přimhouřil oči, ale nenechal se nacytat. Hurst mu tak říkal, když byl opilý. *Bane – Zhouba*. Dával synovi za vinu smrt své ženy. Měl mu za zlé, že zůstal na Apatrosu. Své jediné dítě považoval za svou zhoubu a při svých opileckých výstupech to Desovi často rád připomínal.

Bane. V tom slově byla všechna zlomyslnost, maličernost a ubohost jeho otce, která dokázala zasáhnout ty nejniternější obavy každého dítěte: strach ze zklamání, strach z opuštění, strach z násilí. Jako dítě ho tohle

slovo zraňovalo mnohem víc než všechny rány otcových tvrdých pěstí. Ale Des už nebyl dítě. Postupem času se to naučil ignorovat, stejně jako další nenávistné projevy, které na něj otec chrlil.

„Na tohle nemám čas,“ zamumlal. „Mám tu práci.“

Jedním pohybem ruky chytil hydraulické kladivo a vyprostil ho z Gerdova sevření. Druhou ruku položil Gerdovi na rameno a odstrčil ho stranou. Podnapilý muž se zakymácel, botou se zachytil o skálu a tvrdě dopadl na zem.

Vztekle se zdvihl ze země a zatal ruce v pěsti. „Poslyš, tvůj táta tu není už moc dlouho, chlapče. A ty teď potřebuješ někoho, kdo ti do hlavy napumpuje zpátky rozum!“

Gerd byl opilý, ale nebyl blázen. To si Des uvědomoval. Des byl větší, silnější, mladší... ale posledních šest hodin pracoval s hydraulickým kladivem. Byl pokrytý špínou a z obličeje mu kapal pot. Košili měl promočenou skrz naskrz. Gerdovy pracovní šaty byly naproti tomu pořád ještě docela čisté: žádný prach, žádné propocené skvrny. Musel to plánovat celý den – pracovat v klidu a moc se nena máhat, zatímco Des ze sebe málem vypustil duši.

Ale Des neměl v úmyslu se vzdát. Hodil Gerdovo kladivo na zem a zaujal bojovou pozici s rozkročenýma nohama a rukama napřaženýma před sebe.

Gerd se na něho vrhl a jeho pravá pěst nebezpečně mířila na Desův obličej. Des se natáhl a silný úder zachytil otevřenou dlaní levé ruky, zatímco pravou rukou chytil pevně zespoda Gerdovo pravé zápěstí. Potom se sehnul a otočil, přitáhl si staršího muže k sobě a ramenem zatlačil do Gerdovy hrudi. Využil prudkost soupeřova

výpadu proti němu – napřímil se, prudce škulbl Gerdovým zápěstím, nadzdvihl ho a mrštil jím o zem tak, aby dopadl na záda.

To měl být konec jejich souboje. Des měl zlomek vteřiny na to, aby si klekl na svého soupeře, přitlačil ho k zemi a znemožnil mu dýchat, a pak už ho mohl dobít úderem pěsti. To se ale nestalo. Vyčerpaný hodinami těžké práce a zdviháním třicetikilového kladiva dostal křeč do zad.

Bolest to byla nesnesitelná. Des se instinktivně narovnal a sevřel místo, kde mu ztuhly bederní svaly. V tom momentě se Gerdovi naskytlá příležitost se mu vyprostit a znovu se postavit na nohy.

Desovi se nějak podařilo opět zaujmout bojovou pozici. Záda ho bolela, a když mu celým tělem projela mučivá křeč, zkrivil obličej v trpké grimase. Gerd zahlédl jeho tvář a začal se smát.

„Dostal jsi křeč, chlapče? Měl bys mít rozum a nepouštět se do boje po šestihodinové šichtě v dolech.“

Gerd znovu zaútočil. Tentokrát neměl ruce sevřené v pěsti, ale roztažené jako drápy, chňapající po všem, co jim přišlo do cesty. Chtěl vysokého mladíka za každou cenu odzbrojit a dostat se mu pod kůži. Des na všech čtyřech se snažil uniknout Gerdovu útoku, ale měl příliš ztuhlé a bolavé nohy na to, aby to dokázal. Jedna ruka ho chytila za košili, druhá za pásek a potom s ním Gerd hodil o zem.

V divokých chvatech spolu zápasili na tvrdé a nerovné kamenné zemi. Gerd měl obličej zapřený o Desselovu hrud', aby si ho chránil, a zároveň tím Desovi bránil, aby mu zasadil ránu loktem nebo hlavičkou. Pořád ještě

držel Dese za pásek, ale nyní měl volnou druhou ruku a slepě s ní mlátil do míst, kde odhadoval, že má Des obličej. Des byl donucen se stáhnout a chytit Gerdovy ruce tak, že ani jeden z nich teď nemohl útočit.

S takto propletenými pažemi se nedalo spoléhat na žádnou bojovou techniku. Zápas se proměnil ve zkoušku síly a výdrže a oba soupeři se vzájemně pomalu unavovali. Dessel se snažil Gerda převalit na záda, ale jeho unavené tělo ho zradilo. Nohy a ruce měl ztěžklé a nedařilo se mu zaujmout potřebný postoj. Místo toho se Gerdovi povedlo přetočit a uvolnit ruku ze sevření, zatímco stále tiskl svůj obličej na Desovu hrud', aby si ho chránil.

Des neměl takové štěstí... jeho obličej byl odhalený a zranitelný. Gerd vyslal úder svou volnou rukou, ale nedeřil zavřenou pěsti. Vztyčený palec namířil přímo do Desovy tváře, jen několik centimetrů od zamýšleného cíle. Vzápětí udeřil ještě jednou a palcem se snažil zasáhnout soupeře do oka s cílem ho oslepit a donutit ho svíjet se v kruté bolesti.

Desovi chvilku trvalo, než si uvědomil, co má Gerd v plánu; jeho unavená mysl teď byla stejně pomalá a nemotorná jako tělo. V poslední chvíli odvrátil obličej stranou a soupeřův palec se bolestivě zaklínil do jeho ušní chrupavky.

Dese se zmocnila temná zuřivost: výbuch prudkého hněvu spálil veškerou únavu a vyčerpání. Jeho mysl byla najednou jasná a tělo opět v plné síle. Věděl přesně, co teď udělá. A co bylo důležitější, s naprostou jistotou věděl, co by udělal Gerd.

Neuměl vysvětlit, jak je možné, že to věděl – někdy zkrátka dokázal předvídat soupeřův příští krok. Dalo se říct, že to byl instinkt. Des ale cítil, že to bylo něco víc. Bylo to příliš jasné, příliš zřetelné, než aby to mohl být pouhý instinkt. Bylo to něco jako vidina, letmý záblesk budoucnosti. A vždy, když se to stalo, Des věděl, co má dělat – jako by ho vedla nějaká síla a určovala jeho pohyby.

Když přišla další rána, Des na ni byl připravený víc než kdy jindy. Dokázal si celou situaci dokonale přehrát v mysli. Věděl přesně, v jaký okamžik Gerdova dlaň udeří a kam dopadne. Tentokrát otočil hlavu opačným směrem a vystavil svou tvář přicházejícímu úderu – a otevřel ústa. V následujícím okamžiku prudce skousl; načasování bylo bezchybné. Jeho zuby pronikly hluboko do Gerdova napřímeného palce.

Ve chvíli, kdy Desovy čelisti přesekly šlachy a narazily na kost, Gerd zařval. Dese napadlo, jestli by mu dokázal palec úplně prokousnout, a potom – jako by to způsobila právě ta myšlenka – Gerdův palec skutečně ukousl.

Řev se proměnil ve vrískot. Gerd se Desovi vytrhl, svalil se na stranu a zmrzačenou ruku křečovitě svíral svou druhou, zdravou rukou. Snažil se zastavit proud temně červené krve, která se řinula z pahýlu a stékala mu po prstech.

Des se pomalu postavil a vyplivl palec na zem. V puše cítil chuť teplé krve. Jeho tělo bylo zase silné a nabitě energií, jako by mu v žilách proudila nějaká magická síla. O vítězi souboje bylo rozhodnuto; Des si teď s Gerdem mohl dělat, co chtěl.

Starší muž se válel sem a tam po zemi, s rukou přitisknutou k hrudi. Sténal a vzlykal, prosil o slitování a o pomoc.

Des potřásl znechuceně hlavou. Gerd si za to mohl sám. Začalo to jako běžný pěstní zápas. Poražený by býval skončil s monoklem a pár modřinami, ale nic víc. Pak se ale starší muž pokusil ho oslepit a tím celá věc dostala nový rozměr. Des na to jen reagoval stejným způsobem. Už před lety se naučil nehnat zbytečně souboje do krajnosti, pokud nebyl připraven prohrát a za tuto prohru zaplatit. Teď tuhle lekci dostal i Gerd.

Des měl vztek, ale nebyl ten typ člověka, který by si vyléval zlost na bezbranném soupeři. Aniž by se podíval na poraženého protivníka, opustil jeskyni a vydal se nahoru podzemní chodbou za jedním z předáků, aby mu oznámil, co se stalo, a aby někdo Gerdovi pomohl ošetřit jeho zranění.

Neměl strach z následků. Věděl, že lékaři Gerdovi palec zase přišijí, takže v nejhorším případě mu hrozila pokuta ve výši jedno- až dvoudenní mzdy. Společnosti vlastně ani tak nezáleželo na tom, co její zaměstnanci dělají, pokud pravidelně docházeli do dolů těžit cortosisovou rudu. Rvačky mezi horníky byly na denním pořádku a TSVO nad nimi většinou zavírala oči – i když tenhle případ byl poněkud brutálnější, surový a krutý, s drastickým koncem.

Jako ostatně celý život na Apatrosu.